

Pokud plná moc udělená zmocněnci zanikla, nelze již uvažovat o zmocniteli ani o zmocněnci (postavení účastníků jako uvedených osob již zaniklo), ani o překročení plné moci, neboť nelze překročit něco, co již neexistuje.

Pokud plná moc udělená zmocněnci zanikla, nelze již uvažovat o zmocniteli ani o zmocněnci (postavení účastníků jako uvedených osob již zaniklo), ani o překročení plné moci, neboť nelze překročit něco, co již neexistuje. V případě opačného výkladu by bylo nutno stanovit časové meze, ve kterých jde ještě o překročení oprávnění vyplývajícího z plné moci, případně kdy jde již o nezmocněné jednání. Vzhledem k tomu, že zákon nedává pro stanovení takových mezí oporu, bylo by nutno dojít k závěru, že jakmile zmocnitel udělí plnou moc, je třeba právní úkon zmocněnce, učiněný kdykoliv po zániku plné moci (tedy bez časového omezení), považovat za překročení oprávnění z plné moci, upravené v § 33 odst. 1 obč. zák., a takové úkony by byly závazné pro (bývalého) zmocnitele, pokud by neoznámil osobě, se kterou (bývalý) zmocněnec jednal, svůj nesouhlas bez zbytečného odkladu po tom, co se o překročení oprávnění dozvěděl. Takový výklad, který by pro toho, kdo jednou udělil plnou moc, znamenal právní důsledky tohoto úkonu pro celý život, je zjevně nepřijatelný.

Pokud plná moc udělená zmocněnci zanikla, nelze již uvažovat o zmocniteli ani o zmocněnci (postavení účastníků jako uvedených osob již zaniklo), ani o překročení plné moci, neboť nelze překročit něco, co již neexistuje. V případě opačného výkladu by bylo nutno stanovit časové meze, ve kterých jde ještě o překročení oprávnění vyplývajícího z plné moci, případně kdy jde již o nezmocněné jednání. Vzhledem k tomu, že zákon nedává pro stanovení takových mezí oporu, bylo by nutno dojít k závěru, že jakmile zmocnitel udělí plnou moc, je třeba právní úkon zmocněnce, učiněný kdykoliv po zániku plné moci (tedy bez časového omezení), považovat za překročení oprávnění z plné moci, upravené v § 33 odst. 1 obč. zák., a takové úkony by byly závazné pro (bývalého) zmocnitele, pokud by neoznámil osobě, se kterou (bývalý) zmocněnec jednal, svůj nesouhlas bez zbytečného odkladu po tom, co se o překročení oprávnění dozvěděl. Takový výklad, který by pro toho, kdo jednou udělil plnou moc, znamenal právní důsledky tohoto úkonu pro celý život, je zjevně nepřijatelný.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 4.12.2000, sp.zn. 22 Cdo 134/2000)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci o určení neplatnosti kupní smlouvy a určení vlastnictví, vedené u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. 7 C 1138/96, o dovolání žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. srpna 1998, čj. 22 Co 229/98-130, tak, že rozsudek

Krajského soudu v Praze ze dne 18. srpna 1998, čj. 22 Co 229/98-130, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í:

Krajský soud v Praze jako soud odvolací shora označeným rozsudkem potvrdil rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 18. listopadu 1997, čj. 7 C 1138/96-99, ve výroku, kterým byla zamítnuta žaloba na určení, že žalobci jsou vlastníky nemovitostí zapsaných na LV č. 622 pro obec a katastrální území V. u Katastrálního úřadu v K., a to domu čp. II s příslušenstvím, tj. se stavbou chléva, konírny, kůlny, špejcharu, přístavku, stodoly, vepřína, nového vepřína se studnou a venkovními úpravami a s parcelami č. 66 a č. 190, a to ve společném jmění žalobců, a dále ve výroku o nákladech řízení. Odvolací soud připustil zpětvzetí návrhu na „určení, že kupní smlouva uzavřená 15. 4. 1996 mezi žalobci a žalovaným, podle níž byl povolen vklad práva rozhodnutím KÚ v K., čj. V 11-829/96, z 25. 6. 1996 s právními účinky k 15. 4. 1996, na jehož základě přešlo vlastnické právo k nemovitostem v k. ú. V., a to k domu čp. II s příslušenstvím, tj. se stavbou chléva, konírny, kůlny, špejcharu, přístavku, stodoly, vepřína, nového vepřína se studnou a venkovními úpravami a s parcelami, tj. p. č. 66 - zastavěná plocha a p. č. 190 - zastavěná plocha, které jsou zapsány na LV č. 622 pro obec a k. ú. V., je od počátku neplatná“, v tomto rozsahu rozsudek soudu prvního stupně zrušil a řízení zastavil; rozhodl též o nákladech odvolacího řízení. Připustil dovolání „k posouzení, zda uzavření dodatku ke kupní smlouvě ze dne 15. 4. 1996, a to dne 16. 4. 1996, je překročením plné moci ze dne 20. 9. 1995 ze strany zmocněnce“.

Soudy vyšly ze zjištění, že žalobkyně uzavřela dne 11. listopadu 1994 s A. P., a. s., zastoupenou Ing. J. H., ředitelem filiálky N., smlouvu o poskytnutí úvěru ve výši 680.000,- Kč a zavázala se splatit jej ve sjednaných termínech a splátkách. Úvěr byl zajištěn smlouvou o zřízení zástavního práva k nemovitostem žalobců, zapsaným na LV č. 622 pro obec a k. ú. V. v okrese K., to je dům čp. II s příslušenstvím, tj. s pozemkem č. 66 o výměře 2421 m² (plocha zastavěná objektem bydlení) a č. 190 o výměře 40 m² (plocha zastavěná ostatními stavebními objekty). Na nemovitostech vázlo zástavní právo také pro pohledávku Družstva T. ve výši 314.380,- Kč, pro pohledávku Č. s., a. s., Č. B. ve výši 150.000,- Kč a pro pohledávku A. P., a. s. Při jednáních o neplnění povinností ze smlouvy o poskytnutí úvěru předložila žalobkyně nový odhad ceny zastavených nemovitostí, vypracovaný podle vyhlášky č. [178/1994](#) Sb., z něhož plyne, že jejich hodnota činila 3.044.260,- Kč. Dne 24. listopadu 1995 a poté ještě dne 29. března 1996 s ní zástavní věřitel předběžně projednal návrh smlouvy o prodeji shora uvedených nemovitostí za kupní cenu 1.600.000,- Kč žalovanému. Návrh kupní smlouvy odsouhlasila jak žalobkyně, tak žalovaný, s tím, že žalobkyně se zavázala nemovitosti vyklidit a předat kupujícímu do 30. 4. 1996. K prodeji nemovitostí žalobci udělili 20. 9. 1995 plnou moc Ing. J. H., řediteli nymburské pobočky akciové společnosti A. P. Dne 30. května 1996 oznámil uvedený peněžní ústav žalobkyni, že nemovitosti byly 15. 4. 1996 prodány za 1.600.000,- Kč žalovanému, který kupní cenu uhradil, a ta byla vinkulována v její prospěch. Dále jí oznámil, že z uvedené částky budou uspokojeny i pohledávky ostatních zástavních věřitelů. Čl. IV. bod 3 kupní smlouvy obsahoval ustanovení, že pokud by nemovitosti nebyly prodávajícími uvolněny do dvou měsíců od podpisu smlouvy, smlouva se stává neplatnou a smluvní strany pro takový případ zmocnily „AGB, aby neplatnost na smlouvy vyznačila. Poté budou dokumenty vydány smluvním stranám a vinkulace zrušena“. Účastníci kupní smlouvy (žalobci v zastoupení) ale 16. 4. 1996 uzavřeli „dodatek č. I ke kupní smlouvě“, podle kterého se ustanovení čl. IV bod 3 kupní smlouvy ruší s tím, že ostatní její ustanovení zůstávají beze změn. Tento dodatek kupní smlouvy byl zaslán žalobkyni s dopisem A., a. s., pobočka N., z 1. 7. 1996 obsahujícím omluvu za nedopatření, že dodatek jí nebyl zaslán spolu s kupní smlouvou, a zprávu, že obdržela její výpověď plné moci z 20. 9. 1995. Plná moc, kterou žalobci

pověřili Ing. J. H., jako zmocněnce A., a. s., P., filiálka N., za žalobce při prodeji zmíněných nemovitostí jednat, jej zmocňovala „ke všem právním úkonům souvisejícím s prodejem níže uvedených nemovitostí a k uzavření kupní smlouvy jménem a na účet zmocnitelů“. Touto plnou mocí „zmocnitelé zmocňují zmocněnce prodejem zastavené parc. č. 190, to vše zapsané na LV č. 622 k. ú. V. u Katastrálního úřadu v K. Zmocnitelé výslovně souhlasí s tím, že cena za kterou zmocněnec zastavenou nemovitost prodá nebude nižší, než 50 % z ceny stanovené dle znaleckého posudku soudního znalce, kterého tímto pověří zmocněnec na účet zmocnitelů.“ Žalobci dopisem ze 17. 6. 1996 sdělili Katastrálnímu úřadu v K., že vznášejí námitku neplatnosti vkladu předmětné kupní smlouvy, neboť tuto kupní smlouvu nepodepsali, uvedli v něm námitky k plné moci z 20. 9. 1995 i k obsahu kupní smlouvy, požádali o zrušení jejího vkladu do katastru nemovitostí s tím, že nadále zůstávají vlastníky předmětných nemovitostí. Nesouhlas s překročením zmocnění poskytnutého zmocněnci oznámili žalovanému dopisem z 25. 9. 1996 a namítli, že zmocněnec nebyl oprávněn pojmout do kupní smlouvy parcelu č. 66, neboť ta v plné moci uvedena nebyla. Vyslovili výhrady proti tomu, že kupní smlouva byla uzavřena bez jejich účasti.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že plná moc z 20. 9. 1995, kterou žalobci udělili zmocněnci A., a. s., P., filiálka N., J. H. „ke všem právním úkonům souvisejícím s prodejem zastavených nemovitostí“, je platným právním úkonem ve smyslu § 34 občanského zákoníku (chybu v textu - záměna slov kupující za prodávající - způsobenou chybou v psaní, lze odstranit výkladem podle § 35 občanského zákoníku), přičemž úmyslem žalobců bylo prodat všechny nemovitosti zapsané na LV č. 622 v k. ú. V., což vyplynulo z obsahu smlouvy o zřízení zástavního práva z 11. 11. 1994 a ze znaleckého posudku z 20. 8. 1995, který žalobkyně sama předložila. K překročení oprávnění z plné moci nedošlo; pokud však žalobci namítají překročení plné moci zmocněncem, neoznámili žalobci ve smyslu § 33 odst. 1 občanského zákoníku včas žalovanému svůj nesouhlas s takovým překročením a dle nevyvratitelné právní domněnky tak došlo k dodatečnému schválení tohoto překročení, které má účinky ex tunc. Odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně; připustil sice, že k překročení oprávnění z plné moci došlo, avšak žalobci toto překročení včas žalovanému neoznámili a proto nastoupila nevyvratitelná domněnka, že žalobci toto překročení schválili.

Proti rozsudku odvolacího soudu podávají žalobci dovolání, jehož přípustnost je opřena o ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř. a v němž uplatňují dovolací důvod uvedený v § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř. Namítají, že zmocněnec rozsah plné moci nejen překročil, ale ujednal takové podmínky, které znemožnili žalobcům možnost dodatečné dohody s žalovaným. Zmocněnec ve snaze zabránit naplnění rozvazovací podmínky uvedené v čl. IV bod 3 kupní smlouvy, uzavřel s žalovaným dodatek kupní smlouvy, a to po uzavření kupní smlouvy a po podání návrhu na vklad práva podle smlouvy do katastru nemovitostí. V tomto jednání zmocněnce žalobci spatřují nikoliv jen překročení plné moci ve smyslu § 33 odst. 1 občanského zákoníku, ale jednání bez plné moci ve smyslu § 33 odst. 2 citovaného zákona. Konstatují, že porovnáním kupní smlouvy a plné moci vyplývá, že zmocněnec rozšířil prodej i na nemovitosti, k jejichž prodeji nebyl zmocněn. Kupní smlouvu uzavřel bez přítomnosti žalobců, ačkoliv její uzavření bylo jejich účastí podmíněno, což dovozují jednak z předchozího jednání se zmocněncem, jednak z posledního odstavce plné moci. Zmocněnec nemovitosti odprodal, aniž zajistil vypracování jejich ocenění se stanovením minimální ceny, jak k tomu byl zavázán v odst. 4 plné moci. V době podpisu kupní smlouvy vycházel z neplatného znaleckého posudku neboť ten měl být vypracován podle vyhlášky č. [295/1995 Sb.](#), která novelizovala vyhlášku č. [178/1994 Sb.](#) Zmocněnec s žalovaným v čl. III kupní smlouvy sjednal zaplacení kupní ceny ve výši 1,600.000,-Kč s podmínkou vyklizení nemovitostí (čl. IV bod 3). Tímto ujednáním, a za situace, kdy kupní cena činila 52,5 % ceny zjištěné úředním odhadem, přivedl žalobce do situace, kdy se ocitli bez nemovitostí užívaných k bydlení, a bez prostředků a nemohli, i kdyby chtěli souhlasit s překročením oprávnění dané plnou mocí, prodané nemovitosti vyklidit, neboť jiný byt neměli a neměli ani prostředky k jeho zakoupení.

Po uzavření kupní smlouvy ztížil zmocněnec situaci zmocnitelů i tím, že v rozporu s čl. III, bod 2, odst. 2 kupní smlouvy zaplatil bez jejich souhlasu věřitelům částku 301.040,- Kč, což učinil v rozporu s ujednáním. Dále připomínají čl. IV bod 3 kupní smlouvy a jeho znění, a tvrdí, že pro takový případ byl zmocněnec zmocněn k vyznačení neplatnosti na kupní smlouvě. Žalobci obdrželi kupní smlouvu až od katastrálního úřadu 3. 6. 1996 a teprve tento den se seznámili s jejím obsahem. Poté na jednání zmocněnce reagovali dopisem ze 17. 6. 1996, když namítali neplatnost zápisu do katastru nemovitostí. Neplatnost kupní smlouvy a její překročení namítli dopisem zmocněnci ze 17. 6. 1996 a takto vypověděli plnou moc. Námitky k překročení plné moci sdělili ústně i zástupcům žalovaného asi týden po uzavření kupní smlouvy - v dubnu 1996. V reakci na tyto aktivity zaslal zmocněnec žalobcům dopis z 1. 7. 1996 a uvedl, že čl. IV bod 3 kupní smlouvy byl zrušen dodatkem č. I ke kupní smlouvě a omlouval opožděné zaslání tohoto dodatku. Dodatek ke kupní smlouvě obdrželi žalobci 19. 7. 1996, ačkoliv je na něm uvedeno datum 16. 4. 1998 (správně 1996), přičemž podpisy stran nejsou úředně ověřeny. Od okamžiku seznámení se s obsahem kupní smlouvy vyjadřovali s ní žalobci nesouhlas a namítali překročení plné moci zmocněncem. Z čl. IV bod 3 kupní smlouvy dovozovali, že v případě, nevyklidí-li nemovitosti do dvou měsíců, bude kupní smlouva neplatná. Za situace, kdy jim bylo znemožněno nemovitost vyklidit, považovali kupní smlouvu za neplatnou. Dodatek ke kupní smlouvě nikdy neschválili. Uzavřením dodatku ke kupní smlouvě projevil zmocněnec jednoznačnou vůli jednat proti jejich zájmům a opětovně písemně projevili nesouhlas (dopisem z 25. 9. 1996) a podali určovací žalobu. Odvolací soud posoudil jednání zmocněnce jako překročení plné moci, nicméně konstatoval, že žalobci neoznámili svůj nesouhlas s tímto překročením žalovanému včas. Skutečnost, že soud považuje jednání zmocněnce toliko za překročení plné moci, žalobci neakceptují. Nesprávné právní posouzení této skutečnosti shledávají v tom, že soud takto rozhodl v rozporu s § 33b občanského zákoníku. V této souvislosti dovozují, že jestliže byla kupní smlouva uzavřena 15. 4. 1996 a téhož dne byl podán návrh na vklad do katastru nemovitostí, pak provedením těchto úkonů plná moc ze zákona zanikla. Pokud zmocněnec uzavřel hned následující den dodatek ke kupní smlouvě, měl soud tento akt posoudit jako jednání bez plné moci ve smyslu § 33 odst. 2 občanského zákoníku. K tomu dodávají, že dodatek kupní smlouvy není a nikdy nebyl podán, ani dodatečně, ke vkladu do katastru nemovitostí. Ačkoliv byl datován dnem 16. 4. 1996, žalobcům byl zaslán až 1. 7. 1996, a proto důvodně předpokládají, že byl účelově vypracován mnohem později, než k datu v něm uvedenému. Jeho obsah je zřetelně v rozporu se zájmy zmocnitelů a naopak byl účelově uzavřen ve prospěch žalovaného. Originál dodatku kupní smlouvy byl založen do soudního spisu 14. 10. 1997, přičemž však 30. 11. 1998, kdy žalobci do spisu nahlédli, v něm nebyl nalezen. Ztotožňují se s odvolacím soudem ohledně vymezení otázky zásadního právního významu, pro niž bylo dovolání přípustné. V případě vyhovění dovolání pokládají za nutné, aby se soud jako předběžnou zabýval otázkou neplatnosti kupní smlouvy s ohledem na naplnění rozvazovací podmínky sjednané v čl. IV bod 3 kupní smlouvy. Navrhují, aby dovolací soud zrušil rozsudky obou soudů a aby rozhodl o odložení vykonatelnosti rozsudku soudu prvního stupně ve znění rozsudku soudu odvolacího.

Žalovaný se k dovolání nevyjádřil.

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání podané osobami k tomu oprávněnými je přípustné podle § 239 odst. 1 o. s. ř., že je uplatněn dovolací důvod, upravený v § 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř., a že jsou splněny i další náležitosti dovolání a podmínky dovolacího řízení (zejména § 240 odst. 1, § 241 odst. 1 o. s. ř.), napadené rozhodnutí přezkoumal a zjistil, že dovolání je důvodné.

Jestliže odvolací soud připustil dovolání (§ 238 odst. 2 písm. a/ o.s.ř.) jen v souvislosti s právním posouzením (výkladem) určitého pojmu, vymezil tím závazně dovolací důvod a dovolacímu soudu nepřísluší přezkoumávat rozsudek odvolacího soudu např. z hlediska závěru odvolacího soudu o skutkových zjištěních (viz rozhodnutí publikované pod č. 34/1994 Sbírky soudních rozhodnutí a

stanovisek). Dovolací soud je přitom vázán tím, jak odvolací soud vymezil otázku zásadního právního významu ve výroku rozhodnutí. Proto se dovolací soud mohl zabývat jen řešením právní otázky, pro kterou odvolací soud dovolání připustil. Předmětem dovolacího řízení je proto řešení otázky, „zda uzavření dodatku ke kupní smlouvě ze dne 15. 4. 1996, a to dne 16. 4. 1996, je překročením plné moci ze dne 20. 9. 1995 ze strany zmocněnce“; jinými otázkami v dovolání uvedenými, které nebylo možno podřadit pod dovolací důvody uvedené v § 241 odst. 3 písm. a/ a b/ o. s. ř., ke kterým dovolací soud vždy přihlíží, se nebylo možné zabývat.

Nesprávným právním posouzením se rozumí omyl soudu při aplikaci právních předpisů na zjištěný skutkový stav. O mylnou aplikaci právních předpisů se jedná jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít nebo soud aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil.

V dané věci soud prvního stupně konstatoval, že zmocněnec oprávnění, vyplývající z plné moci, nepřekročil. K námitkám žalobců uvedl, že zmocněnec byl, jak vyplývá z provedených důkazů, oprávněn prodat všechny sporné nemovitosti; překročení zmocnění soud nespatoval ani v tom, že před prodejem nebyl pořízen nový znalecký posudek ohledně ceny nemovitostí ani v uzavření dodatku ke kupní smlouvě. Poté však soud prvního stupně uvedl, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 33 odst. 1 obč. zák., neboť žalobci nesdělili žalovanému nesouhlas s překročením bez zbytečného odkladu (tato úvaha byla nadbytečná, neboť podle zjištění tohoto soudu k překročení oprávnění zmocněncem nedošlo). Odvolací soud pak na jedné straně konstatoval, že se s právním hodnocením věci soudem prvního stupně ztotožnil, na druhé straně však, jak vyplývá z odůvodnění jeho rozsudku, dospěl k závěru, že k překročení oprávnění došlo (na str. 10 se naznačuje, že by tu mohlo být více skutečností, ve kterých by bylo možno spatřovat překročení oprávnění vyplývajícího z plné moci, na str. 11 je napsáno, že „tak, jak je uvedeno shora, odvolací soud posoudil skutečnost, že dne 16. 4. 1996 byl uzavřen dodatek ke kupní smlouvě ze dne 15. 4. 1996 jako překročení plné moci...“). Řešení otázky, zda zmocněnec překročil oprávnění vyplývající z plné moci anebo zda jednal v rámci plné moci je právně nevýznamné, neboť vzhledem ke zjištění, kterým je dovolací soud vázán, že žalobci nesdělili „bez zbytečného odkladu“ žalovanému nesouhlas s případným překročením, by toto překročení bylo třeba považovat za zhojené, i kdyby k němu došlo. Vzhledem k tomu, že odvolací soud v části odůvodnění, zabývající se připuštěním dovolání poukázal na okolnost, že plná moc uzavřením smlouvy zanikla (§ 33b odst. 1 písm. a/ obč. zák.), je třeba výrok o připuštění dovolání vyložit tak, že jde o řešení právní otázky, zda úkony učiněné zmocněncem poté, kdy plná moc zanikla, jsou jen překročením plné moci podle § 33 odst. 1 obč. zák., nebo nezmocněným jednatelem, o kterém se zmiňuje § 33 odst. 2 obč. zák.

Při právním úkonu je možné dát se zastoupit fyzickou nebo právnickou osobou. Zmocnitel udělí za tímto účelem plnou moc zmocněnci, v níž musí být uveden rozsah zmocněncova oprávnění. Podle § 33 odst. 1 obč. zák. překročil-li zmocněnec své oprávnění vyplývající z plné moci, je zmocnitel vázán jen pokud toto překročení schválil. Neoznámí-li však zmocnitel osobě, se kterou zmocněnec jednal, svůj nesouhlas bez zbytečného odkladu po tom, co se o překročení oprávnění dozvěděl, platí, že překročení schválil. Podmínky, za kterých je zavázán z jednání zmocněnce nebo nezmocněný jednatel sám, upravuje § 33 odst. 2 obč. zák., podle něhož překročil-li zmocněnec při jednání své oprávnění jednat za zmocnitele nebo jedná-li někdo za jiného bez plné moci, je z tohoto jednání zavázán sám, ledaže ten, za koho bylo jednáno, právní úkon dodatečně bez zbytečného odkladu schválí. Neschválí-li zmocnitel překročení plné moci nebo jednání bez plné moci, může osoba, se kterou bylo jednáno, na zmocněnci požadovat buď splnění závazku nebo náhradu škody způsobené jeho jednáním. Zánik plné moci je upraven v § 33b obč. zák., podle kterého plná moc zanikne též provedením úkonu, na

který byla omezena (§ 33 odst. 1 písm. a/ obč. zák.).

Pokud zmocněnec, jehož plná moc k zastupování zanikla (s výjimkami uvedenými v § 33b odst. 6 obč. zák.) činí právní úkony jménem osoby, která mu zaniklou plnou moc udělila, jde o nezmocněné jednatelství a tyto úkony jsou pro zmocnitele závazné jen v případě, že je dodatečně schválí. Tento závěr vyplývá z textu obč. zák., který v § 33 odst. 1 upravuje případy vázanosti zmocněnce v případě, že zmocnitel překročil své oprávnění vyplývající z plné moci. Pokud však plná moc zanikla, nelze již uvažovat o zmocniteli ani o zmocněnci (postavení účastníků jako uvedených osob již zaniklo), ani o překročení plné moci, neboť nelze překročit něco, co již neexistuje. V případě opačného výkladu by bylo nutno stanovit časové meze, ve kterých jde ještě o překročení oprávnění vyplývajícího z plné moci, případně kdy jde již o nezmocněné jednatelství. Vzhledem k tomu, že zákon nedává pro stanovení takových mezí oporu, bylo by nutno dojít k závěru, že jakmile zmocnitel udělí plnou moc, je třeba právní úkon zmocněnce, učiněný kdykoliv po zániku plné moci (tedy bez časového omezení), považovat za překročení oprávnění z plné moci, upravené v § 33 odst. 1 obč. zák., a takové úkony by byly závazné pro (bývalého) zmocnitele, pokud by neoznámil osobě, se kterou (bývalý) zmocněnec jednal, svůj nesouhlas bez zbytečného odkladu po tom, co se o překročení oprávnění dozvěděl. Takový výklad, který by pro toho, kdo jednou udělil plnou moc, znamenal právní důsledky tohoto úkonu pro celý život, je zjevně nepřijatelný.

Pokud odvolací soud uvažoval jinak, a považoval jednání bývalého zmocněnce po zániku plné moci provedením úkonu, na který se vztahovala, za překročení plné moci, spočívá jeho rozhodnutí na nesprávném právním posouzení věci a je tak dán dovolací důvod, uvedený v § 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř.

Dovolací soud však považuje za předčasný právní názor odvolacího soudu, že plná moc v dané věci zanikla podle § 33b odst. 1 písm. a/ obč. zák. uzavřením smlouvy dne 15. dubna 1996. Odvolací soud, který úvahu o zániku plné moci neodůvodnil, se totiž nezabýval skutečností, že plná moc byla udělena k uzavření kupní smlouvy a ke všem právním úkonům souvisejícím s prodejem předmětných nemovitostí. V dalším řízení bude proto třeba zvážit, zda plná moc zanikla uzavřením kupní smlouvy anebo až její účinností. Touto otázkou se dovolací soud vzhledem k přezkumné povaze dovolacího řízení nemohl zabývat.

Z uvedeného je zřejmé, že dovolání je důvodné. Proto nezbylo, než rozhodnutí odvolacího soudu zrušit (§ 243b odst. 1 o. s. ř., věta za středníkem) a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení (243b odst. 2 o. s. ř.). Právní názor dovolacího soudu je pro odvolací soud závazný (§ 243d odst. 1 věta druhá o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Směnka](#)
- [\(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 NSČR 31/2025-B-79 ze dne 28.5.2026\)](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Hospodářská soutěž \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oddlužení, dokazování](#)

- [Odpůrčí žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Prevenční povinnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydědění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Advokátní tarif](#)